

EXPUNERE DE MOTIVE

Conform prevederilor articolul 11 din Legea 282/2007 pentru ratificarea Cartei europene a limbilor regionale sau minoritare, adoptată la Strasbourg la 5 noiembrie 1992 „Ministerele și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, după caz, vor lua măsurile necesare în vederea aplicării dispozițiilor prezentei legi.” În unele interpretări prevederile acestui articol respectiv cele cuprinse în Cartă, creează direct drepturi și obligații în legătură cu promovarea folosirii limbilor regionale sau minoritare în administrația publică, inclusiv la nivelul serviciilor publice deconcentrate. Există însă și alte opinii conform cărora în lipsa unor norme juridice explicate la nivelul legislației țării aceste prevederi nu pot fi aplicate. Ca atare, deși alin. (2) al articolului 120 din Constituție reglementează fără echivoc că „în unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere semnificativă se asigură folosirea limbii minorității naționale respective în scris și oral în relațiile cu autoritățile administrației publice locale și cu serviciile publice deconcentrate” această prevedere nu se aplică pentru că se trimite la partea finală al alineatului, adică „în condițiile prevăzută de legea organică”, și se interpretează că în lipsa unor astfel de prevederi din legea organică enunțul de bază nu se aplică. În mod evident această prevedere finală se referă doar la posibilitatea includeri în legi organice al unor condiționalități care limitează folosirea dreptului enunțat în art. 120, iar lipsa acestor condiționalități duce la ideea aplicării dreptului fără nici un fel de restricționări.

Mai mult, conform alin. (2) al art. 11 din Constituției spune clar că „Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”. Se pare însă că juriști din aparatul prefecturilor, respectiv conducătorilor al autorităților deconcentrate nu cunosc și interpretează corect normele legale în vigoare, ca atare este nevoie să se introducă explicit norme în fiecare lege specifică prin care se poate garanta folosirea drepturilor constituționale ale persoanelor aparținând minorităților naționale.

Totodată Curtea Constituțională a considerat prin Decizia 818 respectiv 819 din 2008 ca fiind neconstituțională art. 1 al Ordonanței 137/2000 în măsura în care din acestea se desprinde înelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând ca sunt discriminatorii, i să le

înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative, ca atare este nevoie de o expiciatare în articolul 1 al ordonanței că normele pozitive din legi speciale care garantează drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale nu pot fi considerate ca fiind discriminative.

Inițiatori,

Márton Árpád
Deputat UDMR

Máté András
Deputat UDMR